

В Протокол №89 на общинската управа на Столична голяма община от 5 ноември 1947 г. е документирано решение: „Да се отпусне, като помощ в натура, на наетите четирима цигани за улавяне на безстопанствените кучета, следното работно облекло...“ (ДА-София, фонд 65, оп. 1, а.е. 90, л. 337). Както става ясно от Приложението (пак там, л. 367), „наетите четирима цигани... са почти голи и при настъпване на зимния сезон с това облекло, което имат, не ще могат да излизат на работа“. Ето защо се търси „ходатайството“ на кмета, за да им „се даде безвъзмездно от износеното и почти скъсано общинско облекло“. Изглежда че кметът или не е „ходатайствал“, или ходатайството му не е било достатъчно, защото има още едно решение на Столичния народен съвет – Протокол №39 от 9 юни 1948 г.: „На работещите при служба... четирима цигани, ловещи безстопанствени кучета да се даде безплатно, като подарък, бракувано облекло“ (ДА-София, фонд 65, оп. 1, а.е. 103, л. 49).

Бихме могли да заключим, че краят на 40-те години на ХХ в. е период, в който **циганите се мислят като етническа група**, която живее отделно, която е бедна и за която трябва да се полагат известни грижи в специфични случаи. В откритите архивни документи циганите са забелязани като носители на въшки – в контекста на борбата с петнистия тиф, и като „полуголи“ ловци на безстопанствени кучета. Можем да допуснем, че тяхната специфика е причината за построяването на училище на общинската нива, която очевидно е в периферията на столицата, където децата циганчета ще учат отделно от другите деца. Няколко години по-късно в издание, посветено на 10-ата годишнина на социалистическата революция в България – *София нашата прекрасна столица* (Неделчева 1954), циганите не се споменават дори когато се споменават други малцинствени групи:

До Девети септември в София освен българи имаше значителен брой евреи, руси, арменци и други. След Девети септември от София се изселиха голяма част от евреите, арменците, немците, затова сега броят и процентът на малцинствените групи в столицата са по-малки (Неделчева 1954: 74).